

אפילוג מעודכן

האפילוג המקורי של הפרק על משפטי השלישי הסתיים במילים אלה:

למרבה הגיחוך, סופו של סיפור מפותל זה עדיין אינו נראה באופק. בקשתי להעביר את הדיון בערעורי על פסק הדין השני להרכב בראשותה של השופטת גרסטל כדי לאפשר לה לסיים במהירות את המלאכה שכמעט השלימה, נדחתה על ידי נשיאת בית המשפט העליון, והשופטים החדשים שידונו בתיק יצטרכו כנראה ללמוד את הפרשה רבת הגלגולים הזאת מבראשית. אנחנו מכל מקום נניח לרכבת זו להמשיך בדרכה בלעדינו ונעבור מכאן והלאה לעניינים חשובים יותר.

ניפרד אפוא לשלום מן השיחים ומאויביהם העקשנים בציטטה קצרה מהחלטתו של טובי השני בבקשתי השנייה לעיכוב ביצועו של פסק הדין השני: "סבור אני כי סיכויי הערעור קלושים המה עד למאוד" ("התחתונים", עמ' 110).

ציטטה זו מדברי השופט הנכבד לא נועדה רק להדגים שוב את חיבתו היתרה של טובי השני לאמרות הכנף של טובי הראשון. זה הזמן להודות שהייתה לה גם מטרה נוספת. בדמיוני מרחיק הראות כבר ראיתי את החיוך הממזרי העתיד להתפשט על פרצופי בניגוד לרצוני ברגע שבו תתברר תחזית קודרת זו. בדמיוני כבר ראיתי את עצמי ניגש אל המחשב וכותב פרק אינטרנט בשם "אפילוג מעודכן" הנפתח במילים אלה:

השופטים החדשים שדנו בתיק סברו אחרת. הם קיבלו את ערעורי השני והורו להותיר את הצמחייה שבחזית בית יצחק שדה על כנה כגינון עירוני של עריית תל אביב.

נדמה לי שאני פטור מלהסביר לקוראי "התחתונים" על מה התבססה תחושה ברורה זו שהניצחון מונח הפעם בכיסי. פסק דינו השני של שופט השלום טובי היה ללא ספק הפסגה הקומית של הספר. שמחתי אמנם לקרוא בעיתון שהפרק שכתבתי על יצירה פרודית זו לא הפריע לשדרוגו של מחברה, ושהאיש החביב קודם בשעה טובה ומוצלחת לבית המשפט המחוזי בתל אביב, אך הייתי סמוך ובטוח שהשופטים החדשים – שיקראו כמובן בעיון ובתשומת לב את ערעורי על מסמך ביזארי זה – יקבלו את ההחלטה הנכונה.

* * *

לא כך קרה. פסק דינה של שופטת בית המשפט המחוזי בתל אביב, רות לבהר-שרון, שניתן ביום ה-8 בדצמבר 2009, הסתיים במילים אלה:

בנסיבות אלה הערעור נדחה. פסק דינו של בימ"ש קמא נשאר על כנו על כל האמור בו. המערער יבצע את אשר קבע בימ"ש קמא בתוך 45 יום מהיום. הנני מחייבת את המערער לשלם הוצאות משפט בסך 7,500 נ"ח למשיבים 1-5 בתוספת מע"מ.

ההליך היה הפעם קצר יחסית. לא התקיימה ישיבת קדם ערעור, לא התמנה הרכב של שלושה שופטים, והתיק הוכרע בישיבה קצרה ותכליתית בניצוחה של השופטת מהירת התפיסה וקצרת הרוח רות לבהר-שרון שהחליטה לסיים את הפרשה בו ביום ויהי מה.

באתי לישיבה מלווה באמן דני קרוון, בנו של אדריכל הגנים אברהם קרוון שהקים את גן יצחק שדה עם קום המדינה. מצדו השני של המתרס ניצבו עו"ד בוכבינדר ושמעון לב, שסרט הוידאו המתעד את מעשיו הונדליים עומד לרשותכם באתר זה. מר לב, אגב, אינו מתגורר ברחוב זכרון קדושים כבר כשבע שנים.

כשהגיע תורנו השופטת הכריזה שקראה את כתבי הטענות וגם ראתה את התמונות "שהן העיקר". אינני יודע אם אכן עשתה זאת, אך הערותיה הלקוניות והפסקניות לא הותירו ספק שקראה בעיון רב את פסק דינו המשוכפל של עמיתה החדש השופט טובי, ושמסמך אבסורדי זה, שכבר בוטל פעם אחת על-ידי השופטת גרסטל, נראה לה מוצק כסלע ובלתי ניתן לערעור. בין השאר היא הסבירה שהעובדה שהמשיבים אינם מתגוררים כיום ברחוב זכרון קדושים אינה רלוונטית, ושמדובר כאן בסכסוך שכנים "ועוד איך". היא נזפה בי על שהתלוננתי במשטרה "כל אימת שמישהו משכניי נגע בצמחייה בטעות במכוניתו", ואמרה ש"אין זה נאה לנהוג כך". העובדה שעשיתי זאת מוכיחה שזהו סכסוך שכנים מובהק, מפני ש"הסכסוכים החריפים ביותר הם סכסוכים בתוך המשפחה וסכסוכי שכנים". אגב, את סרט הוידאו המרשיע שהגשתי לה היא לא הזכירה ולו ברמז.

מכל מקום, היה ברור לי למן הרגע הראשון שהשופטת שלפנינו היא אישה נחרצת ומהירת החלטה שאינה נמנית עם המתלבטים הסבורים שכדי לקבל החלטה נכונה צריך לקיים דיון אמיתי. לאחר שאפשרה לי להשמיע בקצרה את טענותיי שלא הרשימו אותה במיוחד, ולאחר שעו"ד בוכבינדר אמר את אשר אמר, היא הכריזה על הפסקה בת עשר דקות, "כדי לאפשר לצדדים להגיע להסדר". כשחזרנו לאולם היא הכריזה שמאחר שעיריית תל אביב אינה מוכנה לפקח על ביצוע ההסדר היא "ממליצה" שאמחק את ערעורי "כדי לחסוך מעט בהוצאות".

החלטתי להרים ידיים. הבנתי שאם אאלץ את השופטת הטרודה לכתוב פסק דין מנומק ולהסביר מדוע היא מחזירה לחיים פסק דין שכבר בוטל פעם אחת, אשלם על עקשנותי הטרחנית מחיר יקר. הייתי יכול כמובן עדיין לפנות לבית המשפט העליון ולבקש ממנו להכריע בבעיה המשפטית העקרונית העולה מגלגוליו המוזרים של התיק, אך חשבתי שאראה מגוחך בעיני עצמי אם אבקש מן הערכאה העליונה שלנו לעסוק בגורלם של כמה צמחים בקצה יפו. חשבתי על זמני המתקצר והולך עלי אדמות והחלטתי שזה הרגע לשים קץ לפרשה המוזרה הנמשכת כבר שנים. קמתי ממקומי ואמרתי שאני מוחק את הערעור. פסק דינה של השופטת המחוזית, שהוקלד בו במקום, נפתח במילים ההזויות הבאות:

זהו ערעור על פסק דינו של בימ"ש קמא בקשר לסכסוך שכנים שלטעמי הוא קשה ומאוד טעון כפי שעולה מטענות הצדדים. כפי שעולה מפסק דינו של

בימ"ש קמא כל נסיונותיו לנסות ולהביא את הצדדים להסדר כזה או אחר עלו בתוהו.
אף אני ניסיתי להביאם להסדר כולל שאולי ייתר בעתיד תביעות וריבים ומחלוקות רבים בעתיד, אך הדבר לא עלה בידי.
בנסיבות אלה יפה עשה המערער שקיבל את המלצתי לחזור בו מהערעור כדי לחסוך מעט בהוצאות.

יצאתי מן האולם כשאני מודה בלבי לשופטת לבהר-שרון על שחשכה מעט בהוצאותיי והטילה עלי הפעם לשלם לאיציק כהן ותלמידיו סכום צנוע בלבד. הודיתי לה גם על שסיפקה הוכחה נוספת לכמה מן התיזות העיקריות של ספרנו (ראו למשל, "התחתונים" עמ' 100, צדק; עמ' 224, פסקה שנייה; עמ' 225, פסקה שלישית; עמ' 228, שתי פסקאות ראשונות; עמ' 229, שתי פסקאות אחרונות).

* * *

בסוף ינואר 2010 באו הגוזמים, עקרו את הצמחייה הנאה העוטרת את חזית ביתי מאז שנות ה-50 של המאה הקודמת, והותירו קרחת מרוטה. עם תום המלאכה הם תלשו את שרידי גדר הרשת הישנה של הגן שנקברה לפני עשרות שנים במעמקי הצמחייה, והקימו במקומה גדר חדשה. כאמור, הייתי סמוך בטוח שבכך מסתיימת הפרשה רבת השנים אחת ולתמיד. זכרתי את פסוקו בן האלמוות של השופט טובי בפסק דינו הכפול: "הסרתה של הצמחייה מרשות הרבים תמנע סיכון בטיחותי להולכי רגל ותעקור משורש את הסכסוך המתמשך בין התובעים לנתבע" (פסק דין ראשון סעיף 30, פסק דין שני סעיף 39).
אך כידוע לקוראי התחתונים, שיפוט נכון ומדויק ויכולת לקרוא את המציאות לא היו אף פעם הצד החזק של השופט טובי ושלי. שוב התבדינו לחלוטין. הסרת הצמחייה רק הציתה מחדש את סכסוך השכנים הנשכח שהסתיים ביום שבו עזב אחרון התובעים את השכונה.

* * *

הסיבוב החדש החל ביום שבו הסתיימה הסרת הצמחייה. שני מיודעינו, איציק כהן ושמעון לב, הגיחו לפתע מאי שם והכריזו מלחמת חורמה על הגדר החדשה שהקמתי. כדי להעניק למלחמה בלתי צפויה זו מראית עין לגיטימית הם גייסו לשורותיהם זוג שכנים חדשים שקיימו אתי עד אותו יום יחסיי אהלן מה נשמע סבירים ותקינים. צמד המגויסים הטריים, ציון ויעל גיל, שהגיעו לרחוב מגוריי בשנת 2008, אף הם רכובים על גבי טנדר גדול, התגלו כשחקני הרכש המוצלחים ביותר שאיציק הצליח אי פעם לגייס לקבוצתו. הם שתו בצמא את ההכפשות שלוקטו למענם מפסקי דינם של שופטי ישראל ופתחו בסדרה של פעולות הסתה והטרדה מן הסוג שתואר בפרקים השלישי והחמישי של ספרנו, אך עשו זאת באלימות אובססיבית שעלתה בהרבה על זו של קודמיהם. מטרתם המוצהרת של השניים הייתה הסרת הגדר "הבלתי חוקית" שהקמתי לאחר ביצוע פסק הדין, ופרסום מעשי השחיתות והנבלה הנתעבים שלי ברבים. אמצעי הפעולה שלהם התחלקו לשני סוגים: סדרה אינסופית של תלונות לעירייה

ומכתבי הכפשה לגופים הציבוריים בארצנו בחזית ההסברתית, ומתקפה של גידופים, ומעשי הטרדה וחבלה יומיומיים, בחזית הקרקעית. הפעולות מן הסוג השני, הסוג הפלילי, אילצו אותי להתקין שוב מצלמות אבטחה בחזית ביתי. שכניי החדשים הסתפקו תחילה בתלישת צמחים ובחבלות קטנות ועקביות בגדר החדשה, אך לאחר שהותקנו המצלמות הם חזרו לשיטה הבדוקה של שימוש הרסני בטנדר והחלו לדהור שוב ושוב על המדרכה שנחשפה מול ביתי כשהם מחבלים בשיטתיות באבן השפה ומקווים כנראה שמעשיהם יתפרשו כשימוש לגיטימי ברכבם ברחוב מגוריהם. דוגמה משעשעת למעללי הטנדר החדשים, שאורכה דקה בלבד, תוכלו לראות באתר שלנו בסרטון הקצר "בא לשכונה טנדר חדש". צפייה נעימה.

* * *

סיפורי המעשה שלנו הם סיפורים מן החיים, והצרה עם החיים שאין בהם יופי ספרותי. הם אינם מתנהלים בקצב הנכון, סובלים מעודף רעשי רקע ונתונים להטרדות בלתי פוסקות של גיבורי משנה מיותרים – אורחים בלתי קרואים העולים לבמה בעיתוי הלא נכון ובלתי ששיננו את תפקידיהם. ואם לא די בכך, סיפורים מן החיים גם אינם יודעים מתי להסתיים ("התחתונים", עמ' 17).

כאן נסיים.